Schimbarea registrului între cele trei module ale spectacolului le-a creat dificultăți interpreților, însă nici alegerea lor și felul în care au fost legate nu le-a fost de prea mare ajutor...

Teatrul „Nottara" – De trei ori dragoste (Vânt de toamnă **după o piesă japoneză Nô de Zeami. Traducerea: Emerich Barfuss. Adaptarea: Ulrike Döpfer.** Libertate pentru o noapte **după o piesă japoneză Kyogen. Traducerea: Emerich Barfuss. Adaptarea: Ulrike Döpfer.** Play **de Samuel Beckett. Traducerea din limba engleză: Cristian Ionescu). Regia: Ulrike Döpfer. Scenografia: Hannes Schuller. Muzica: Iosif Herțea. Distribuția: Emil Hossu, Diana Lupescu, Gabriel Răuță, Raluca Gheorghiu și Cristian Nicolaie. Muzicanți: Călin Torsan, Silviu Fologea. Data premierei: 15 ianuarie 2005**

Constantin PARASCHIVESCU

La un pahar de bere cu Fabrizio

N-am știut că e Fabrizio personajul care apare bombănind împiedicat prin spațiul de joc, la începutul spectacolului *Hangița* , de la Sala Mică a Teatrului Nottara. Cu priviri înnegurate, clătinându-se și icnind, poți să crezi că e un bețiv vagabond rătăcit pe-aici. Dar el ia de pe patru măsuțe câteva pahare cu bere pe care le oferă publicului, gest neașteptat și galant, care spune parcă altceva. Mă rog, unii și alții iau cu zâmbet paharele și-l urmăresc curioși pe acest personaj care umblă împins parcă de un resort, ca un handicapat, și-i fulgeră aprigă mânie în ochi. Cine-o fi? ce-i cu el? Ne vom lămuri curând că e însuși Fabrizio, sluga frumoasei hangițe din Florența, căreia îi e devotat și pe care o iubește. Iar apriga supărare e provocată de târcoalele pe care i le dau stăpânei niște nobili neisprăviți, caraghioși și gugumani, aciuați aici. Insolență ce te poate face să-ți pierzi mințile, nu? Și să ajungi la *cremenal?* Hm, dacă-i chiar așa, atunci Fabrizio vrea să ne ia martori la tărășenie, cu paharele lui galante de bere. Să vedem...

Doi nobili sunt într-adevăr gugumani și caraghioși. Marchizul di Forlipopoli și contele d'Albafiorita, pe care Alexandru Jitea și Valeriu Preda îi interpretează cu un grotesc accentuat, nu de puține ori cu efect autentic în privința ramolismentului ce contrastează cu aerele arogant etalate. Al treilea are ținută și păstrează cel puțin o aparentă autoritate, care impune un timp – cavalerul di Ripafratta. Interpretul său, Constantin Cotimanis, are vigoare și morgă, domină tandemul anterior printr-o superioritate de principii care, chiar dacă sunt greșite, sunt logic argumentate în ceea ce-i privește misoginismul. Unde mai pui că are, cu evidentă îndreptățire, pretenții ce par a fi un act vădit de îngâmfare și snobism, dar aici e, totuși, real și motivat, implicând conduita stăpânei. Tolerează ea neglijența în propriul han?

Nu știu dacă domnul Tino Geirun, regizorul spectacolului, și-a pus aceste întrebări și poate că e exagerat că le pun eu. Dar dacă am înțeles că a urmărit o subliniere caricaturală în forță a celor doi nobili decrepiți, n-am înțeles de ce o extinde și asupra celorlalți, Ripafratta și Fabrizio fiind primii sacrificați. *Ortensia* (Anca Bejenaru) și *Dejanira* (Anda Caropol) expediate fără rost, iar Mirandolina, principalul personaj al comediei, pe care o știm frumoasă și spirituală, de o vie inteligență, vervă și ironie, văduvă de bun-simț care-și apără cu energie cinstea și

renumele bun, să devină un fel de Mița Baston. Stridentă și provocatoare. Crenguța Hariton, pe care am văzut-o în rol, avea toate datele pentru a crea personajul care cucerește prin cochetărie și farmec, cu simplitate și haz sănătos. E frumoasă ea, dar de o seducție ostentativă, cu maniere de mahala, care mai degrabă intrigă și îndepărtează personajul de propria-i fire. În relația cu Ripafratta nu duce o luptă pentru a sensibiliza inima indiferentă și rece, ci se insinuează ca o cochetă, mândră de darurile fizice. Iar marțialul cavaler, ferm în principii, se înmoaie ca o legumă la prima avansare mai îndrăzneață a decolteului sub nasul lui, ca un băietan imberb și tâmp. Din acest moment, Ripafratta nu mai contează, între el și Mirandolina nu mai e o înfruntare de mentalități și caractere, iar ea nu câștigă un ascendent moral. Ce e? Nu știu ce și-a propus domnul Geirun să fie, noi râdem de schimonoseli și clovnerii, dar când Fabrizio ne arată și pantalonii serios rupți în fund, ne întrebăm dacă nu cumva cavalerul avea dreptate să reclame neglijența de la han și dacă toată tevatura n-a vizat – mai știi? – șarja pe care o trăim de-adevăratelea în anii noștri?. Să ne fi luat de aceea Adrian Vâncică, excelent în Fabrizio, martori la ea cu un pahar de bere?

Menționez ingeniozitatea scenografică a anonimilor care au creat savuroase costume și au localizat hanul cu două masive uși laterale, pe care nu i-am găsit notați în pachetul original de cărți de joc sub forma căruia se prezintă, dintr-o salutară inspirație a secretariatului literar, caietul-program al spectacolului.

Teatrul Nottara – *Hangița* de Carlo Goldoni. Un spectacol de Tino Geirun. Cu: Constantin Cotimanis *(Cavalerul di Ripafratta)*, Alexandru Jitea *(Marchizul de Forlipopoli)*, Valeriu Preda *(Contele d'Albafiorita)*, Crenguța Hariton, Daniela Minoiu *(Mirandolina)*, Anca Bejenaru *(Ortensia)*, Anda Caropol *(Dejanira)*, Adrian Vâncică *(Fabrizio)*. Data premierei: 16 februarie 2005.

Foto: Ionuț Staicu

Valeriu PREDA și Crenguța HARITON.